SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 13 | 1. JULI 1920 | 69. AARGANG

PRÆSIDENT HEBERT J. GRANTS TALE VED GENERAL-KONFERENCEN 4. APRIL 1920.

Det er i Sandhed et oploftende Skue at se saa mange af De Sidste Dages Hellige samlede her ved vor Konferences Begyndelse. Idet jeg tog Vejret i Betragtning, havde jeg ikke tænkt, at det vilde blive nodvendigt at holde Mode i Assembly Hall ogsaa, men jeg tog fejl.

Jeg glæder mig overmaade over den Tro, som er i De Sidste Dages Helliges Hjerter. Jeg glæder mig over den Troskab, som Folkene i Jesu Kristi Kirke viser, hvorsomhelst de bor, fra Kanada mod Nord til Meksiko mod Syd, ja i alle de forskellige Missioner den ganske Verden over. Jeg er overbevist om — uden Skygge af Tvivl — at der ikke er noget andet Folk paa Jordens Overflade, der er saa nidkært i sin Religion, eller som er rede og villigt til og som i Gerning bringer saa store Ofre for deres Kirke — som et rent praktisk Bevis paa deres Tro, — som De Sidste Dages Hellige gor.

Naar vi tænker paa de Tusinder af Sidste Dages Hellige, som er absolut ærlige med at betale deres Tiende og som betragter den Forpligtelse at betale en Tiendedel af alt, hvad

de tjener, for lige saa hellig, som de vilde betragte Forpligtelsen til at dele med en Kompagnon, hvis denne Kompagnon var interesseret i deres Forretning med en Tiendedel. Naar vi tænker paa de Gaver, der bliver ydet til Understottelse af de fattige til at opfore Forsamlingshuse for i de forskellige Wards, til at opfore Stavstabernakler for, til at bygge Akademier for, til at rejse Templer for, og sidst og storst af alt, naar vi tænker paa det storslaaede Offer, de Mænd og Kvinder bringer, der yder to, tre og fem Aar af deres Tid til Missionsarbejde — ja, nogle af dem ti og femten Aar — paa egen Bekostning eller understottede af deres Familie, ikke alene ydende deres Tid, men selv dækkende alle Udgifter. — Jeg er sikker paa, at enhver, som standser og tænker over disse Ofre, maa erkende, at intet Folk kan give noget storre Vidnesbyrd om absolut Oprigtighed og Hengivenhed for deres Tro og Guds Sag, saaledes som de forstaar den, end De Sidste Dages Hellige gor.

Jeg vil til eders Oplysning læse nogle af de Ting, der er blevet udforte ved eders Tiende sidste Aar. Naar man læser Tallene i Tusinder alene er der blevet givet 254,000 Dollars ud til Forsamlingshuse. De Hellige selv har ydet 500,000 Dollars, thi det har været Kirkens Skik kun at betale en Tredjedel ved Opforelsen af Forsamlingshuse. I det sidste halve Aar har Kirken dog givet det Halve til de Forsamlingshuse, der blev bygget, og jeg kunde lide at gore eder opmærksom paa, at der ikke nu indsendes Ansogninger til den overste Ledelse, uden at de forskellige Wards og Stave beder om Halvdelen af det Belob, de skal bruge til at rejse deres Forsamlingshuse og deres Skoler, og Ledelsen ligger netop nu inde med Ansogninger paa langt over en Million Dollars. I vil forstaa, lige saa godt som jeg, at det er en fysisk Umulighed for os at opfylde alle disse Ansogninger. At bygge koster i Dag dobbelt saa meget som for nogle Aar siden, saa hvis en Bygning, der vilde koste 30,000 Dollars for tre eller fire Aar siden, bliver opfort nu, vilde den komme paa 60,000 Dollars. I Fortiden

har Kirken givet ti Tusinde, nu bliver den anmodet om tredive Tusinde, hvilket er en Stigning paa to Hundrede Procent. Det er ikke muligt for os at efterkomme disse Anmodninger, hvor gerne vi end vilde.

Der er til Vedligeholdelsen af Modehuse i de forskellige Wards og til anden Bistand blevet anvendt 447,000 Dollars *) sidste Aar, til Stavstabernakler 35,000 Dollars, Bevillinger til de forskellige Stave 167,000 Dollars, til Warderne i hele Kirken 444,000 Dollars, til Hospitaler 70,000 Dollars, til Templerne, til Vedligeholdelse af gamle og Opforelse af nye, 214,000 Dollars, til de forskellige Missioner 420,000 Dollars, som Tilfojelse til de Penge, der ydes i disse Missioner, hvilket var mere end det Belob, der sendtes herfra. I velgorende Øjemed bortgav Kirken 228,000 Dollars. Til Opdragelse gav Kirken 722,000 Dollars, og Ansogningerne nu fra vore Skoler overskrider en Million for næste Aar. Vi kan ikke naa alt det, der forlanges, men vi vil gore saa meget, som det er muligt for os. Hele den Sum, der er blevet sendt tilbage til de forskellige Stave og Wards af den Tiende, der er blevet indbetalt, andrager for Aaret 1919 2,617,609.40 Dollars.

Det kommer til mine Tanker at om to Dage kan vi fejre 90 Aarsdagen for Jesu Kristi Kirkes Fodsel paa Jorden i denne sidste Uddeling. For Kirken blev organiseret, var der nogle faa, som troede paa det Syn, som Profeten Joseph Smith havde haft som Dreng, fjorten Aar gammel. De troede ogsaa, at han var blevet besogt af himmelske Sendebud, at han havde modtaget Undervisning i flere Aar, og de troede uden Skygge af Tvivl, at han i sin Besiddelse havde gyldne Plader, fra hvilke han havde oversat Mormons Bog. De troede paa de mange Aabenbaringer, som Gud gav ham, og som han afskrev og gav til de faa, der havde forenet sig med ham for Kirkens Organisation. En af disse Aabenbaringer var til Profetens Fader — den er kort, og jeg vil læse den — givet lidt mere end et Aar for Kirkens Organisation.

---

*) 1 Dollar er nu Kr. 5,85.

»Se, et underfuldt Værk er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn.«

»Derfor se til, o I, der indgaar i Guds Tjeneste, at I tjener ham af eders ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelige for Gud paa den yderste Dag.

Derfor, hvis I higer efter at tjene Gud, er I kaldet til Arbejdet.

Thi se, Marken er allerede hvid til Hosten, og se, den, der udstrækker Seglen med hele sin Styrke, han samler Forraad, saa at han ikke omkommer, men vinder Salighed for sin Siæl.

Og Tro, Haab, Barmhjertighed og Kærlighed og Øjet alene henvendt paa Guds Ære gor ham skikket til Arbejdet.

Ihukom Tro, Dyd, Kundskab, Maadehold, Taalmodighed, broderlig Kærlighed, Gudsfrygt, Gavmildhed, Ydmyghed og Flid.

Beder, saa skal I faa, banker, og der skal lukkes op for Eder«. (Pagtens Bog, 4. Kapitel).

I Sandhed; et stort og underfuldt Værk er kommet frem og er blevet kundgjordt i ethvert Land og i ethvert Klima over hele den vide Verden. Jesu Kristi Evangelium er blevet gengivet — ved personligt Besog af Apostlene Peter, Jacob og Johannes, der lagde deres Hænder paa Hovedet af Oliver Cowdery og Profeten Joseph Smith og ordinerede dem til Apostelskabet — ved personligt Besog af Johannes den Dober, som dobte Frelseren; han lagde sine Hænder paa Oliver Cowdery og Joseph Smith og ordinerede dem til det aaroniske eller mindre Præstedomme — dette Evangelium er igen gengivet til Jorden med den Kraft og Myndighed, som fandtes i Frelserens Dage. Der er blevet givet Dollars i Milionvis ud til at rejse og vedligeholde Templer for, Templer hvori der udfores Ordinancer til Frelse for dem, der er dode uden Kundskab om Evangeliet. Alle disse Ting vidner om Guds Inspiration til Joseph Smith, da han erklærede i en Aabenbaring til sin Fader, at et stort vidunderligt Værk var i Færd med at komme frem blandt Menneskenes Born.

Den Beredvillighed, som findes blandt De Sidste Dages Hellige, gor et dybt Indtryk paa dem, som ikke er af vor Tro. Jeg havde bestemt at oplæse de udmærkede Ting, som blev sagt i De forenede Staters Senat af Senatorerne fra Nevada, fra Kolorado og fra Arizona om De Sidste Dages Hellige. Jeg vil ikke læse noget af det, der blev sagt af vor egen Senator fra Utah, men det glæder mig, at Mænd, som ikke er af vor Tro, kan give det Vidnesbyrd, som disse Mænd gjorde om vort Folks Troskab. Jeg vil tillade mig at læse Beretningen i Uddrag.

»Som Pionerer i et nyt Land er Mormonerne uden Lige. De er ædruelige, flittige, nojsomme og hæderlige. De er fremragende som Skabere af en Stat, og hvis jeg i Dag blev opfordret til at nævne et Folk, som paa den korteste mulige Tid kunde forvandle en Ørken af hvirvlende, solbrændt Sand til smukke Marker og Gaarde, vilde jeg uden Tøven pege paa Mormonfolket. Mange Steder, hvor en Gang Kaktusbuske loftede deres tornede Arme i den gloende hede Luft, har Mormonernes Flid rejst Templer, Hospitaler, Huse, Fabrikker og Skoler.

Ydermere har jeg aldrig set en Mormon I. W. W., men jeg har paa nogle Raadhuse i min Stat hort hadefulde, dovne og indolente Individer, som ikke horte til Mormonkirken, sidde paa Trapperne til Raadhuset og forbande Regeringen og forbande Præsidenten, medens Mormonerne gik ind i Raadhuset og betalte deres Skatter uden Knurren.«

Dette er Senator Ashurst af Arizonas Ord. Han sagde endvidere: »Da jeg læste den Artikel,« — Artiklen er en Samling uberettigede Logne af en engelsk Romanforfatter, og ingen Roman har været mere fyldt med Logne end denne Dames Fremstilling. — »Da jeg læste den Artikel, folte jeg mig stodt, thi der er mange Mormoner i Arizona, mange som horer til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg vilde svigte den Ret og Retfærdighed, som jeg altid har paastaaet at hævde, hvis jeg denne Gang undlod at tage til Orde.« Senator Ashurst blev afbrudt af Senator Owen.

Owen: »Hr. Præsident.«

Ashurst: »Jeg skal gerne svare paa Sporgsmaal.«

Owen: »Maa jeg have Lov at sporge Senatoren, om det ikke er en af Mormonernes Trossætninger at lære og prædike Stræbsomhed og Flid?«

Ashurst: »Stræbsomhed og Flid er netop en af Mormonkirkens Grundpiller. At adlyde Loven absolut og uden Sporgsmaal er en af Mormonkirkens Trossætninger. Havde vi kun flere saadanne Folk i disse for Republikken saa vanskelige Tider; — og igen vilde jeg svigte al Retfærdighed og Taknemmelighed, hvis jeg undlod at fremhæve, at da Indianerne i deres Vildskab galloppered fra det ene Pioner-Hjem til det andet, brændende og myrdende, plyndrende og skalperende, var det hos Mormonfolket, at mine forsvarslose, men tapre Forældre sogte Hjælp og Beskyttelse.

De ser, Hr. Præsident, at Mormonfolket som Pionerer, som Skabere af en Stat, som Statsmænd, som flittige og fædrelandskærlige Folk udmærket taaler at sammenlignes med deres almindelige Medborgere. Saa meget folte jeg, at jeg skulde have sagt, og mere behover jeg ikke at sige.«

Senator Thomas (fra Colorado):

»Dette Folk er derfor i Dag en af vort Lands sociale, okonomiske og politiske Piller, hvis Fjernelse vilde være en Fare for hele vort sociale, okonomiske og politiske Liv. Deres Tro vedkommer ikke mig, deres Egenskaber og Handlinger er til Ære for dem selv og til ubetalelig Nytte for Landet.«

Senator Henderson (fra Nevada): »Hr. Præsident, jeg onsker at udtrykke mit Bifald af og onsker at forene mine Ord med de, der er blevet udtalt af den ældre Senator fra Colorado (Hr. Thomas) om dem, der bekender sig til Mormonernes Tro. Vi har i det ostlige Nevada en Del Mormon-Byer. Jeg har besogt nogen af dem. Der findes ikke bedre Borgere i Landet end de, der bekender sig til den Tro. I et Samfund, som jeg kender, oprettet for over fyrretyve Aar siden, har der aldrig været et Fængsel. Jeg tror, det samme passer om de

andre. Disse Folk har aldrig Brug for Fængsler. Hvor de er, er der Lov og Orden, og Flid og Sparsommelighed bliver prædiket og efterlevet.

Hr. Præsident, hvad vi har hort om Mormonfolket under Krigen, har været hævet over enhver Dadel. Deres Sonner var iblandt de forste, der meldte sig under Fanerne, og Mormonerne overtegnede deres Del af Krigslaanene. Deres Fædrelandskærlighed har vist sig paa den smukkeste Maade, om den er der ikke nogen Tvivl.«

Jeg takker Herren for, at disse Senatorer kan udtrykke, og med Rette, en saa glimrende Anerkendelse af vort Folk.

»Rigdom er Frugten af Arbejde; Rigdom er attraaværdig, den er et uomtvisteligt Gode i Verden; at nogle er rige viser, at andre kan blive rige og bliver netop derfor en Opmuntring til Foretagsomhed og Flid. Lad ikke ham, som intet Hus har, bryde en andens Hus ned, men lad ham arbejde med Flid og bygge et til sig selv og saaledes ved Eksempel sikre sig, at hans eget Hus kan være sikker for Overlast, naar det er bygget.« — Abraham Lincoln.

»Jeg vil oplofte min Rost og advare ethvert Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige mod at odelægge noget Menneskes, nogen Korporations, nogen Bys Ejendom i disse Amerikas forenede Stater. I denne Tid gor en saadan Aand sig gældende blandt nogle, som lærer, at det er retfærdigt at ødelægge Ejendom og endog at tage andres Liv i Bestræbelse for at naa sit Maal, og jeg vil oplofte min Rost med al den Kraft og med al den Magt, som Gud har skænket mig, mod alt i den Retning. Jeg er blevet kritiseret, og jeg har modtaget Breve fra Folk, der kalder sig Sidste Dages Hellige, og som har taget Anstod over mine Udtalelser ved sidste Konference; det eneste Svar jeg vil give disse Kritikere — jeg har ikke ulejliget mig med at svare deres Breve — er paany at læse de selv samme Ord, som jeg udtalte, da jeg stod her for seks Maaneder siden. Jeg havde ikke forud overlagt dem eller tænkt dem ud, og jeg har ment som saa, at jeg ikke

kunde gore noget bedre end at læse dem Ord for Ord og sige, at jeg mener det samme i Dag som den Gang.«

(Fortsættes.)

TEMPLET I KANADA.

Det næste Tempel, som de Hellige tog fat paa at opfore, blev ikke bygget i Utah som de fire foregaaende, men paa Øerne i Det Stille Hav. Dette Tempel blev fuldendt og indviet i Begyndelsen af dette Aar, og Herrens Værk ruller stadig frem: Et nyt Tempel nærmer sig atter sin Fuldendelse, Templet i Kanada. Heller ikke dette Tempel er altsaa bygget i Utah; det er bygget i Alberta i Kanada, og er det forste Tempel i det store britiske Rige.

Tempelgrunden blev indviet i Juli 1913 af Præsident Joseph F. Smith. Bygningen er opfort af fin Granit.

HVORFOR JEG HOLDER AF MIN FADER.

En ung Mand har i et amerikansk Magasin skrevet nedenstaaende Linier, hvori han fortæller os, hvorfor han holdt saa meget af sin afdode Fader, og da vi alle baade unge og gamle, baade Mænd og Kvinder, vil kunne lære af og vokse ved at læse disse faa fordringslose Linier igennem, har vi oversat dem til »Stjernen«.

Han skriver, at han holdt af sin Fader, »fordi han altid var mild.

Fordi hans Øjne skinnede, og hans Ansigt straalede af Munterhed.

Fordi han ikke holdt noget Arbejde for at være under sin Værdighed, hvis han ved det kunde tjene Penge til Fode og Husly.

Fordi han elskede alle Born og lod dem klatre paa sine Skuldre og trække i sit Haar.

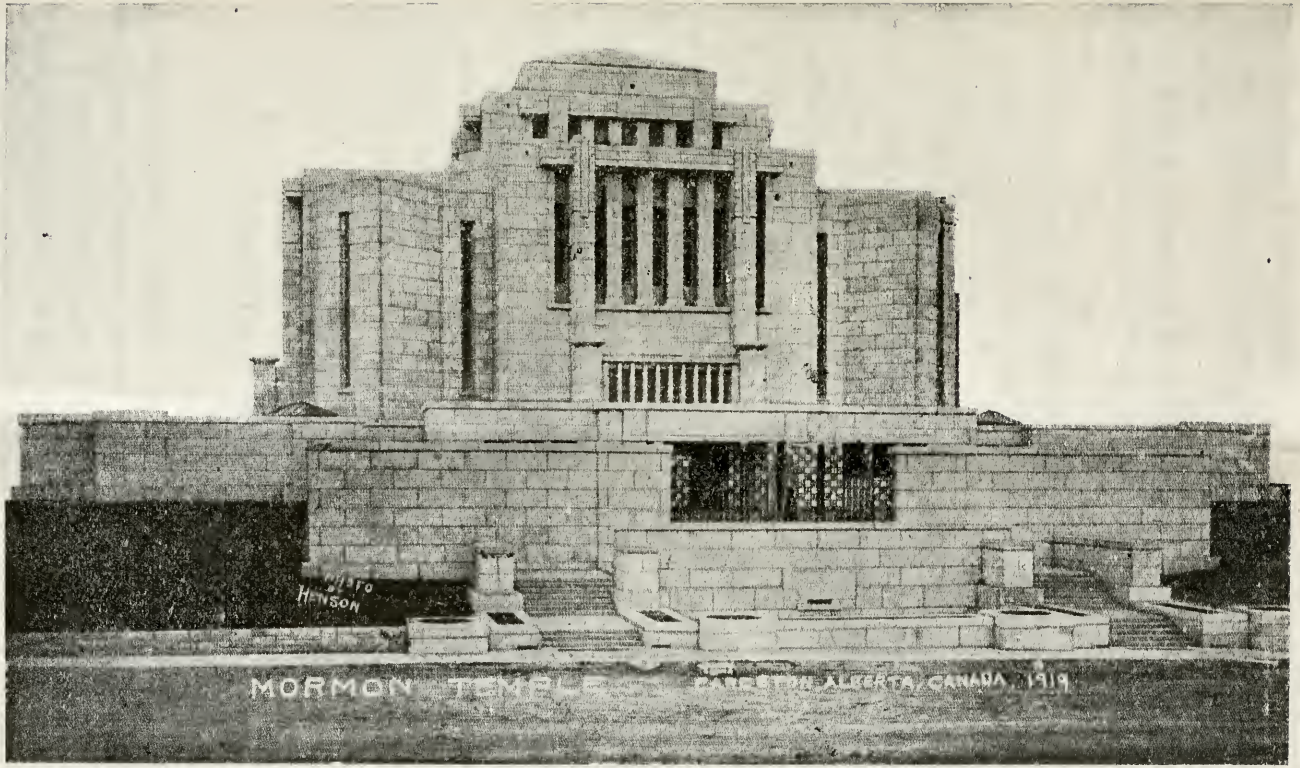

TEMPLET I KANADA

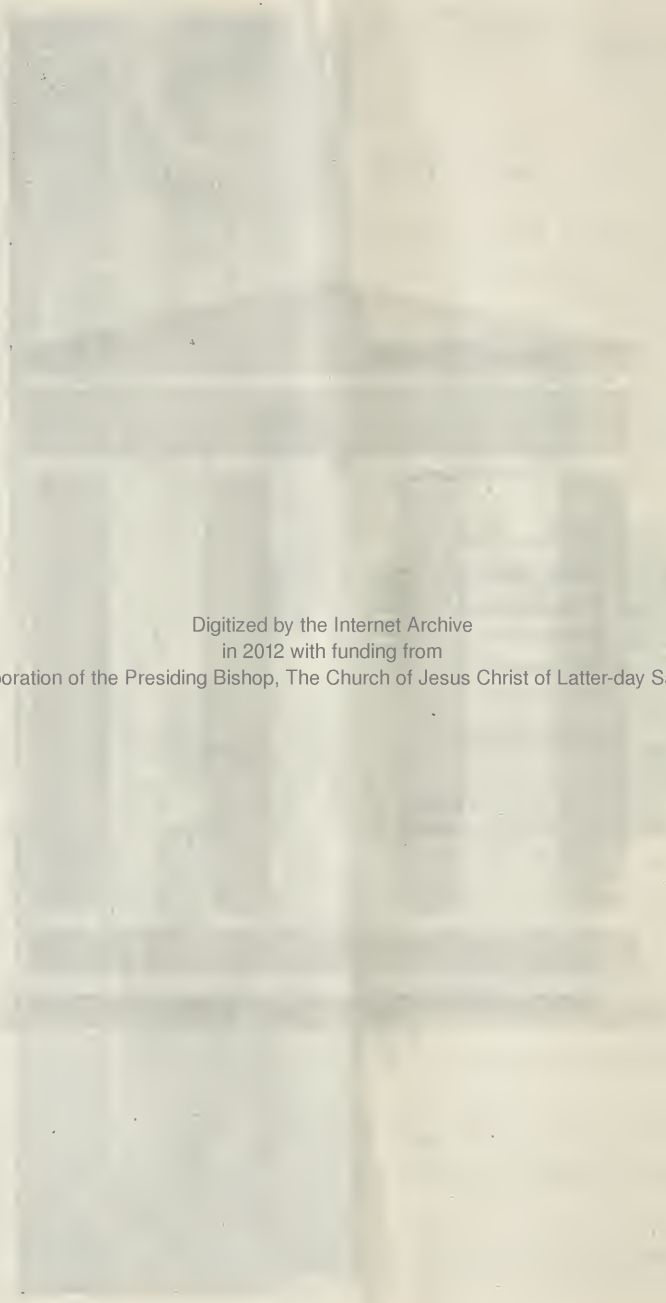

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/stjerne6913dan

Fordi han smilede til os Born selv i Dage, naar sort Fortvivlelse boede i hans Hjerte.

Fordi enhver savnede ham, da han gik bort, og altid vil huske ham.

Fordi han plejede at lægge sin Arm om min Moder og drille hende, til hendes Ojne lo, og hun sagde: »Gaa væk Dreng«.

Fordi han brugte sin Overfrakke i ti Aar og sine Sko i to og kaldte sin Frakke »saa god som ny«, naar den var blevet gjort lidt i Stand i Foret.

Fordi han elskede de mange Blomster i de kolige Skove, paa de solbeskinnede Marker og i de stovede Vejgrofter og bragte dem med hjem »til Mo'r« i klodsede Buketter, hvis han ikke kunde faa hende selv med ud der, hvor de loftede deres straalende Ansigter mod det blaa.

Fordi min Moder vidste, at fra den Dag, da han forst modte hende, til hendes Dod — 50 Aar— var hun den Kvinde, han elskede.

Fordi han, skont hans Arbejde holdt ham borte fra Hjemmet i mange Uger ad Gangen, skrev lystige Breve hjem til Mo'r og os hver Dag og spogte over den iskolde Blæst. Sengen, der var dækket af Sne, som var foget ind gennem de utætte Vinduer ude paa Farmene, og over alle de mange Genvordigheder, der modte ham.

Derfor vil jeg gerne være en Mand som min Fader.«

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat)

Jeg ser, at jeg allerede har brugt ikke saa faa Blade af mit dyre Papir og ikke maa skrive for meget om mine Oplevelser den Sommer om Bord paa Skibet »Esken«. Jeg maa fatte mig i Korthed og komme til den vigtige Del af min Historie.

Jeg tænker, det var i Juni Maaned, at vi sluttede med at

fange Sæler og omtrent gik op til den 80. Breddegrad for at se efter Hvaler. Vi fangede ikke saa faa, og det maa sikkert have været en spændende Jagt. Jeg var imidlertid den Gang endnu altfor »grøn« til at være med i dette farlige Foretagende, men jeg begyndte dog at faa nogen Færdighed i at styre en Baad og at lære lidt af en Somands Pligter. Alt dette blev mig til stor Nytte, som det senere vil vise sig.

Solen stod nu paa Himlen hele Tiden, og vi var til Stadighed omgivet af det mest blændende Lys til alle Sider; og Isen straalede og glitrede i dette Skær, saa Øjnene smertede ved Synet. Det evindelige Lys fik mig til at længes efter en Smule Morke, og ofte trak jeg Gardinerne for Vinduerne i Kahytten for at nyde en Smule naturlig Sovn. Luften var helt varm nu, og det var en sand Nydelse at aande i den tørre, klingre Atmosfære og at leve som i en ny, fremmed Verden.

Men frygtelige Tider skulde snart oprinde for Skibet »Esken« og dets Mandskab. — Det forræderiske Polarhav kan den ene Dag være roligt og fredeligt, og den næste være pisket af en hylende Storm. — Sommeren var langt fremskredet, og Skibet havde allerede samlet et rigt Udbytte, da Vinden en Dag kom fra Sydvest og blæste med en saadan Kraft, at Isbjerge, Skib og det hele blev drevet mod Nord. Dette var ikke efter vor Plan. Vi var allerede kommet længere mod Nord end noget af Mandskabet nogensinde tidligere havde været, og det var paa Tide at vi begyndte paa at drage mod Syd. Havet havde været helt aabent mod Nord, saa vi havde kunnet sejle saa langt, vi vilde uden Hindring, men som Kaptajn Larsen sagde: »Vi var ikke ude paa en Ekspedition for at finde Polen, saa det aabne Vand ovede ingen Fristelse for os. Dog, nordpaa drev vi. Isen bagved os pakkede sig tættere og tættere sammen, spærrende alle Veje og Aabninger. Vi maatte væbne os med Taalmodighed, indtil Stormen sagtnede; til den Tid kunde vi uden Tvivl arbejde os tilbage igen.

Men Dage gik og Dage kom, og der viste sig ikke nogen Aabning, hvorigennem vi kunde undslippe. Sælerne og Hva-

lerne skænkede vi ikke nogen Tanke mere nu. Kaptajnen tog Observationer hver Dag, men jeg husker ikke mere, hvad Resultaterne blev. Jeg forstod i det hele taget meget lidt af saadanne Ting, og kun naar jeg lagde Mærke til at Mændene blev mere og mere urolige, forstod jeg, at der var Fare paa Færde.

Stormen rasede stadig. Undertiden fyldte store Sneskyer Luften i den Grad, at vi ikke var i Stand til at se fra den ene Ende af Skibet til den anden. Der syntes bestandig at være aabent Vand forude, saa nogen Fare fra Isens Side var der ikke, og »Esken« var desuden bygget med Farten paa disse Have for Øje, saa nogle enkelte Dunk af Isblokkene skadede den ikke noget. Jeg tror, at Stormen varede i en Uge, for der kom en Pavse, hvor Vinden ikke blæste saa haardt, men Luften var stadig tung af Skyer. Ængstelsen steg, thi det aabne Vand fandtes nu ikke mere, og ikke alene mod Syd, men ogsaa mod Nord saa vi kun en komplet Ismark. Skibet var indeklemt af Isflager, og for at gore Faren endnu storre laa disse Flager ikke stille, men bevægede sig frem og tilbage og malede mod hinanden med en oredovende Støj.

»Kaptajn«, sagde jeg en Dag, da vi sad i Kahytten efter Middag, »hvor er vi?«

»Vi er nærmere Nordpolen end noget Menneske endnu har været«, svarede han.

»Det er i alt Fald et Resultat«, sagde jeg paa den muntreste Maade, jeg kunde, thi jeg saa, han var bekymret.

»Det vil det være, naar vi kommer hjem igen,« sagde han og saa op paa Billedet paa Væggen.

Vi var da langt henne i Juli. Der var endnu god Tid til at vende hjem, hvis kun vi kunde slippe gennem Isen, men sandt at sige var Udsigterne dertil smaa. Mændene provede stadigvæk paa at rejse over de Isflager, der omgav Skibet, men uden at kunne komme ret langt bort paa Grund af Flagernes Bevægelse. Det begyndte at virke nedslaaende, Isen pakkede sig sammen med endnu storre Magt end tidligere, og

til Tider var der Fare for, at Skibet skulde blive knust. Saa sænkede der sig en tyk Taage over alt.

En anden Uge slæbte sig af Sted, saa samlede Kaptajnen Mandskabet i Kahytten for at overveje Sagen med dem. Han forklarede, at Isens Tryk blev haardere for hver Dag, og at der var overhængende Fare for, at Skibet skulde knuses. Alle, som onskede at tilkendegive deres Mening fik derefter Lov at tale, og det blev bestemt, at man skulde berede sig paa at forlade Skibet paa et Øjebliks Varsel, baade Proviant o. s. v. blev gjort rede.

Faa Dage efter kom det kritiske Øjeblik. Vi sad ved Aftensbordet, da vi horte en knagende Lyd i Isen langs Skibets Sider, og Stojen tiltog indtil den var uudholdelig. Skibet begyndte at skælve og give sig, og det var, som om det blev løftet i Vejret. Saa sagtnede Stojen, og Skibet sank igen ned paa sin forrige Plads.

Vi ventede imidlertid ikke paa det næste Tryk. Ordrene lød og snart var alt Liv og Bevægelse. Den ene Baad blev hejset ned og trukket ud paa en af de storste og solideste Flager. Sække, Daaser, Instrumenter osv. fulgte snart efter og blev stablet op paa Isen. Saa kom den næste Skruning i Isen. Vi kunde hore den langt borte fra komme henimod Skibet som et tordnende Jordskælv. Nærmere og nærmere kom den. Isen knagede i alle Retninger, og hvor Presset var særlig stort, taarnede den sig op i store Hobe. Det var, som om Isen under vore Fødder trak Vejret tungt og skælvende.

Jeg var en af de forste der forlod Skibet. Der blev sagt til mig om at tage saa mange af mine Ejendele, som jeg kunde bære med mig og gaa over paa Isflagen. Jeg greb min lille Rejsetaske, jog i min pelsforede Frakke og klatrede over Skibssiden ned paa Isen — du store Verden, nu jeg tænker paa det — som en Mand, der tager ud paa et Par Dages Rejse. En af Matroserne, Karlsen, var syg, og jeg fik Ordre til at blive hos ham ved den lille Baad paa Isen.

Den anden Skruning naaede ikke Skibet, saa der var et

Pusterum paa nogle faa Minutter, men en tredje, voldsommere end nogen af de foregaaende, kom snart. Den aabnede lange Revner med blaat Vand, som Mændene paa Isen ofte maatte over. De arbejdede haardt for at frelse hvad frelses kunde fra Skibet, da de folte, at det ikke kunde modstaa mange Tryk af Isen endnu.

Og nu tog Vinden til igen, og med den kom et Snefog, som fyldte Luften og gjorde det farligt at bevæge sig. Den Scene vil jeg aldrig glemme: Den hylende Vind, den fygende Sne, Isens Torden og Mændenes Raab, og hele Tiden var Karlsen og jeg paa Isflagen, han var ikke stærk nok til at hjælpe, og jeg — naa, jeg gjorde Nytte som Vogter.

Saa ved jeg næppe, hvad der skete i nogen Tid. Skibet havde jeg tabt af Syne i den fygende Snestorm, Mændenes Stemmer blev svagere og svagere for tilsidst at do helt bort. Var Skibet gaaet til Bunds med alle om Bord? Det var næppe sandsynligt, da de nemt kunde være undsluppet over Isen. Jeg lavede et Læ til Karlsen af Kasser og Tæpper og ventede, — men ingen Lyd hortes. Snefaldet lettede, men intet Skib var at se.

Jeg gik i Retning af Skibet, men kom, da jeg havde gaaet et halvt Hundrede Meter, til en skarpt afskaaren Kant af Isen. Jeg kunde ikke se andet end Vand, og mine Raab blev ikke besvaret. Jeg gik tilbage til den syge Somand.

»Karlsen«, sagde jeg, »vi er i Drift«.

»Hvad«, sagde han, idet han rejste sig.

»Jeg frygter for, at vi driver. Jeg kan hverken se Mændene eller Skibet, og der er Vand tæt herved. Hvad skal vi gore?«

»Skubbe Baaden i Vandet og se at komme tilbage«, sagde han, »det er det eneste, der er at gore, og det skal gores hurtigt.«

Jeg provede paa at skubbe Baaden; jeg kunde ikke rokke den. Karlsen var næppe i Stand til at sidde op, og dog kom han tappert og hjalp mig, men han havde ingen Kræfter, og vi kunde intet gore. Sneen havde lavet et dybt Sole, og Baaden

var desuden for tung i sig selv. Vi folte nu, at vi drev; i hvilken Retning og med hvilken Fart kunde vi ikke skønne, men vi var i Live endnu, og det var mere, end vi vidste om vore Kammerater. Vor Svaghed var maaske blevet vor Frelse.

I Timevis sad vi og saa paa hinanden og sagde kun lidt. Snefaldet standsede, og Solen brød frem, men intet saa vi til Skibet »Esken« eller dets Mandskab.

(Fortsættes).

»I kolende Skygger
I Morke, som Roser udbrede,
Hvor Sangersken bygger
Og kvidrende rober sin Rede,
Hvor sprudlende Bække
Snart dysse, snart vække
Camoenernes Yndling, den folende Skjald,
Med sted' eensrislende Fald:
Der vokste min Sang, og den undrende Skov
Gav Genlyd af Skaberens Lov.«

(Johs. Ewald: »Rungsteds Lyksaligheder«).

Rettelse: I »Skand. Stjerne« Nr. 12 staar under Billedet: Beseglingsværelset: The Scaling, skal være The Sealing.

INDHOLD:

Præsident Hebert J. Grants Tale 201
Templet i Kanada 208
Hvorfor jeg holder af min Fader..... 208
Hinsides Arsareth 211
Rungsteds Lyksaligheder (Digt.)..... 216

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).